

Balada o vojákoví

Anna Šochová

<http://www.koste.unas.cz/>

Petr sestoupil do sklepa budovy s vymláčenými okny. Páchla tu krev. I tady se vraždilo těsně před příměřím. Petr však cítil, že někdo přežil, i když ještě neslyšel sténání. Barák byl napojený na funkční rozvod, žárovka v chodbě pomrkávala. Už toho měl dneska dost. Kam dohlédl, zase samá těla, rozložená po zemi. Podivná, nelogická změt', střelba za to nemohla. Ani jinde, ani tady. Pobili se navzájem? Jasně, podřezané krky... Hnus. Byla blbost sem chodit sám, vlastně si postavil hlavu. Jenže on přece věděl, že tu bude...

Tam! Jasně, hledá právě ji. Vypadalo to, že na něj taky čekala. Dobře udělal! Chlapi říkají, že na svou věčnou naději jednou drsně dojde. Nedokázal okorat. Jenže se to zase vyplatilo.

Mátožně vstala vzadu u zdi, kde dosud ležela přikrytá, snad matčinou sukní. Bylo jí kolem deseti. Bledá, hubená, s velikýma utrápenýma očima. Asi v šoku. Pokynul jí a ona šla, překračovala těla a když jí sklouzla noha po krvi, přidržela se zdi, než chytla rovnováhu. Nechal ji, ať přijde sama. Byl přece voják v cizí uniformě, mohla se najednou probrat ze šoku a vyvádět.

Nahoře se ozvala rána, zřejmě se sesula zeď. Sakra. Holka přistoupila k Petrovi, vzala ho za ruku a ukázala dopředu. Ne ke schodišti, ale dál za ně, do chodby. Přikývl. Viděl jí na tváři, že dlouho plakala, ale teď je silná. Poslechl i proto, že sem shora vnikal prach ze suti a světlo sláblo. Snad najdou jiný východ..

Vedla ho zákrutami podzemí mrkavě osvětleného slabými žárovkami. Další mrtví. Rozpoznal stopy zápasů i těla popadaná tak, jako kdyby ti lidé klidně přijímali popravu. Fanatici nebo fanatikama oblbí?!

Schodiště jedno, druhé, dolů a znovu nahoru, rozsáhlé sklepení. Ženy a děti, sakra. Potom šli vzhůru, průrvou ve zdivu zahlédl kus ulice. Kam jdou teď? Tam není bezpečno! Možná je malá v šoku, možná věří, že někde doma někdo... Pokoj bez štítové stěny domu, dveře dovnitř. Malá na ně ukázala.

Možná Petr hloupě riskoval, ale s tím začal, už když poslechl vnitřní hlas a vydal se do rozstříleného domu. Teď je beze zbraně, bez zajištění. Jak, kdy? Nelámal si tím hlavu. Teď zase poslechl a dveře otevřel. Kuchyně?!

Žena právě prostírala k obědu. Rovnala ubrus na velkém stole se šesti židlemi. Rozložila čtyři lžíce, čtyři talíře. Zíral na ni bez dechu. Nejen pro

mírový klid. Jako kdyby se ocitl tisíce kilometrů odtud. Otočila se a její modré oči se na Petra usmály. Byla docela mladá, i když utahaná a unavená.

„Jste tady... To je dobře. Na Smrt čekat nebudeme. Ta přijde sama. Nevěřila jsem ale, že by byste našel malou Lásku. Utekla mi.“

„Smrt? Láska?“

Nevěřil, že jménům rozuměl správně. Pokrčila rameny.

„Jsou dvojčata. Jak se jmenuješ ty?“

„Petr.“

„Petr? Jako Klíčník zászvětí, to se hodí.“

Smíchem zkrásněla. Proměňovala se mu před očima.

„Mně říkají Naděje. Posad' se, naleji polévku.“

Leccos mu nesesedělo. Kuchyň a stůl a vůně polévky. Jako kdyby se venku nic zvláštního nedělo. Jako kdyby tam ve sklepě neležely desítky těl. Jako kdyby nebylo mrtvých plné tohle město. Sedl si, ale hned se vzpamatoval. Copak zešílel?

„Nemůžete tu zůstat.“

„Naopak, vojáku, musíme. Aby nás chlapani našli, až půjdou domů. A ty? Ke komu patříš?“

„Přišli jsme, protože se ty vaše frakce dohodly. Jsme neutrálové, cvičíme pro vás policisty, likvidujeme miny a stavíme nemocnice. Čistíme město... Zdálo se mi, že někoho najdu. Ji,“ ukázal na Lásku. Ještě postávala u sporáku.

„Kde byla?“

„Mezi těly. Sklepy jsou plné. Asi viděla....“

Nedopověděl, před malou ne. Naděje přikývla, zvažněla a vzdychla. Otočila se k dítěti, Láska k ní se přivinula.

„Pojd', miláčku. Neslyšeli tě, nechtěli, vid'?“

Láska vzlykla. Matka otírala slzy cípem zástěry.

„Chtěli jenom ji... Mě odstrčili!“

„Kdo nechtěl, neslyšel, ale už na to nemysli. Víš co? Nebudeme čekat. Ona nejspíš teď vyvádí. Však víme, jak to umí!“

Otočila se k Petrovi:

„Holku omámila krev. To chce čas.“

Přikývl. Jenom si nebyl jistý, jestli mluví o Lásce nebo Smrti. Skoro se oklepal.

„Madam... Naděje, musíte odejít, vedle se něco zřítilo a...“

Upřela na něj laskavé oči.

„Právě tady je naše místo. Nechápeš? Právě do války patří Naděje a její děti. Až se vrátí Rozum a Um, bude líp.“

„Kdože?!“

„Synci, dvojčata. Utekli, aby nemuseli bojovat.“

Láska přisedla ke stolu a šeptla:

„Taky se měla narodit Víra, už mockrát, ale mamince se vždycky břicho ztratí.“

Přijal jejich divnou hru.

„Budiž, Smrt ve válce, to má logiku. I Naděje. Ale Láska? U mrtvol?“

Naděje pohladila Lásku po vlasech, donesla mísu polévky a nalévala Petrovi.

„Láska a Smrt jsou si tak podobné! Těžko je rozeznat. Umějí zlobit a hned zase být milé a přítulné, obě dokážou řídit, ó jé!“

Když i Naděje usedla a popřáli si dobrou chuť, ochutnal Petr polévku. Vynikající, s játrovými knedlíčky, jako dělá máma. Šest židlí u stolu... Čtyři děti, Naděje - a otec? Ovšem, válka... Možná potřebujou, aby tu s nimi Petr byl. To může udělat. Dojedl a poděkoval. Naděje mu vysvětlila, kudy ven. Ve dveřích ho objala.

„Běž, Petře Klíčníku, děkuji za všechno.“

Přikývl, podal ruku Lásce a vyšel ven. Jak zoufalí tu asi byli, když dětem dávali taková jména? Válčí se tu přes čtyřicet let. Rozum, Láska, Smrt... Potřásl hlavou. Zahlédl dva mladíky, jak se dohadují pár metrů od něj. Zamířil k nim.

„Jdete domů?“

Statnější z mladíků si Petra přeměřil. Ten hubený se zatočil na patě, tleskl a výskl.

„Je po všem! Mámina polívka nás čeká!“

Petr přikývl. Najednou byl namáčklý na zdi, větší bratr kryl i hubeňoura. Sykl:

„Smrt se zbláznila. Zabije nás, střílejte!“

Petr pohlédl, kam ukázal. Ulicí cválalo zvíře, obrněné jako rytířská herka ze starých knih. Z postroje trčely bodce a trny. Kolos vypadal strašlivě, ale tvář nad ním ještě hůř. Ta holka vyla nadšením, držela pušku nad hlavou. Petrovi někdo strčil jakousi zbraň. Hladkou, válcovitou, měřidla a pažba lehce vyjely na povrch. Tohle neznal. Rozum se dotkl Petrova ramene a tomu se hned v mozku přesypal návod.

„Poslední věc, co nás přinutili dodělat,“ podotkl tiše. Ano, byla to krásná zbraň. Rozum ji vymyslel a Um jí dal tvar. Ve vteřině. Petr vše pochopil, poslechl a zacítil. Zároveň vnímal detaily. Zběsilost ve tváři jezdkyňě a šílenství koně, od kterého stříkala rudnoucí pěna. Zmáčkł spoušť, koně to roztrhalo na kusy. Výbuch a rána do nohy. Pomyslel na Smrt. Vyvázla? Prach zakryl i slunce.

Petr se probral na ulici, ozářené sluncem. Kolem byl živý hovor a spousta lidí, ale neslyšel nikoho ze svých. Do modrého nebe vplula hlava. Tvář krásná jako sen, s mandlovýma očima a sladkými rty. Šílená divoženka.

„Jsi můj,“ šeptala. Podobala se Lásce. Je tohle dvojče malé holky?! Petr zavřel oči. Copak se z toho ještě nevymotal?! Vzpomněl si, že to chytl, sáhl po noze. Nebyla tam. Jen jeho vlastní měkké maso, tvrdá trčící kost. Zpotil se hrůzou. Vykrvácí, zaškrtit... Zadržela mu ruku a mlaskla..

„Chci s tebou tancovat. Hned teď! Pořádně to roztočíme.“

Šílená... Ale asi je stejně pozdě. Zasmála se a zvedla mu hlavu. Co je to za trik?! Noha je jako dřív. Přiběhla Láska. Povyrostla, už nebyla dítě. Rozesmátá strčila Petrovi za košili žlutý kvítek. Ano, měl bílou košili a černé kalhoty jako muži, kolem. Lásčin bratr Um předváděl taneční kroky, tleskal a zpíval. Rozesmáté ženy kroužily kolem něj.

„Zatančíme si polku,“ podepírala Smrt zesláblého Petra. Vstal a už letěli ulicí, vířili v nejdivočejším tanci. Ach ano, Škoda lásky, spjatá s tolika válkami... Kolem tančila celá rodina, i s Nadějí.

„Teď budu dlouho jen taková,“ slíbila Smrt a přisála se mu na rty. Petr dlouho žádnou nelíbal a bylo mu jedno, že zrovna ji. Vždyť je tak sladká a něžná. Taková by přece Smrt měla být! Když ho jemně pohladila po tváři a vyvinula se mu z náruče, stáli v zlatavé mlze.

„Zastavil jsi Běsa války, ale vybuchla mina se tvým jménem, můj milý. Posledního padlého... Už jsem se vzpamatovala z opojení krví. Je na sestřičce, aby vládla světu. Otevři bránu, Klíčnicku.“

„Cože? Čím?“

Už tu byl sám. Ucítit pod krkem stonek žlutého kvítku od Lásky. Sáhl tam a před ním vyrostla z mlhy tepaná brána. Dneska je možné všechno, i kytkou otevřít zámek, pomyslel si. Opravdu. Stačilo položit květ na kov a křídla se rozevřela.

„Petře Klíčnicku...“

Ohlédl se a ustoupil davu bílých tváří s nehmotnými cáry těl. Duše, věděl hned. Duše, ze kterých již opadalo nesmíření s koncem života a dozvuky jejich zápasů. Spadá to z nich jako popílek, očištěné a lehčí smějí dál. Smíření světa znamená i smíření v zásvětí, došlo mu, když je pozoroval. Jenže hlas nepatřil žádné z duší. Naděje?! Vzadu... Co tady... Těhotná?!

„Děkuji ti za dnešní naději, že Víru donosím.“

Usmála se na Petra kouzelně a šťastně, ale pořád si nebyl jistý, jestli se už přece jenom neprobere z rauše. Že oni mu chlapi něco strčili? Určitě!

„Co je to za hru? Proč já? Jste nějaký místní pantheon bohů nebo co?“

Zavrtěla pobaveně hlavou.

„Patříme přece k lidskému srdci, Petře. Rodina, které je srdce počátkem a zdrojem. Ty jsi tak silný, že jsi nám dal energii svého života. Vytrhnul Smrt z běsnění a...“

„Stejně to nechápu,“ skočil jí do řeči. Už měl symbolů nad hlavu. „Rozum a uměním šmrnclý Um, budiž. Láska a Smrt, dobrá, ale je proč je důležitá Víra? Vždyť jste jedno a to samé?!“

„Naděje přece nikdy neumírá,“ pokrčila rameny. „Víra každou chvíli. Navíc tahle je křehkou Vírou v lepší svět. Ve svět, který lidé nějak změní. Pokud zdejší Klíčník nedovolí, aby se za bránu dostal prach a balast lidských nízkostí. Tím by na světě tyhle stíny ubyly. Naše Víra se narodí, aby lidi vedla dál. Aspoň o kousek.“

Zavrtěl hlavou. Lidi jsou svině, nespolehal by na lepší svět. Nebo se dá Naději věřit? Jenže není čas na dumání. Zhlédl jednu zákeřně umolousanou duši, skočil do brány a zvedl ruce.

„Hej! Počkej, takhle sem nemůžeš! Koukej se ještě venku oklepat! Špindíro... A uši taky!“

Duše s šedavým pruhem pod krkem se zahanbeně stáhla stranou. Naděje znovu pohladila svůj vzedmutý život, v němž se Víra zlehounka pohnula. Petr právě tehdy přijal všechno neuvěřitelné dění. Neřeší logiku nebo záležitosti smrtelného světa. Bude ho přece chránit právě tady a teď. Pokračovat v práci.

Naděje Petru Klíčníkovi zamávala a šla dohlédnout na děti.